

arbetarmakt

TEMANUMMER: 10 kr

Arbetarmakt, svensk sektion av Förbundet för Femte Internationalen

Posten och kampen om arbetet

- **Brev 2010: Omfattande angrepp på brevbärarna**
- **Bygg en rörelse på arbetsplatserna!**
- **Handlingsprogram för brevbärarna**

Förbundet för
Femte Internationalen

Temanummer om brevbärarnas situation och organisering

Det här temanumret av Arbetarmakt ägnas åt en av de arbetargrupper som står i skottlinjen för angrepp på arbetsvillkor och anställningstrygget: Brevbärarna. Under flera år har brev­bärarna fått se sina villkor försämr­as. Posten och dess konkurrenter (exempelvis Citymail/Bring) bedriver en offensiv mot de anställdas villkor. Behovet av organiserat motstånd har länge varit påtagligt, och i och med Postens nuvarande omorganisationsplaner, som går under namnet "Brev 2010", har frågan blivit allt mer akut. I det här numret redogör vi för innebörden av de nuvarande angreppen. Och vi skriver om hur ett motstånd kan organiseras för att för­svara brev­bärarna. Frågor om hur man kan göra för att få igång ett engagemang på arbetsplatsen, och hur ett sådant engagemang kan knytas till uppgiften att ta steg i riktning mot organiserandet av en demokratisk gräsrotsrörelse i facket och på arbetsplatserna behandlas konkret. Vi för också fram ett förslag på ett handlingsprogram för brev­bärarnas kamp som vi är intresserade av att diskutera och utveckla med brev­bärare som inser vikten av ett långsiktigt perspektiv på kampen, och om vikten av att på ett seriöst sätt förhålla sig till frågor om taktik och strategi. Artiklarna är skrivna av våra egna brev­bärare, och vi hoppas att de ska få spridning på arbetsplatserna och att innehållet ska vara ett stöd för och en uppmaning till organisering.

På många sätt påminner brev­bärarnas situation om den situation som arbetargrupper i många brancher befinner sig i. Samtidigt som borgarna bejublar det nuvarande uppsvinget för den svenska kapitalismen blir det för många arbetargrupper allt tydligare att de ökade vinsterna främst skapas genom intensi-

fierade angrepp, där en allt växande arbets­bö­rda och försämrade arbetsvillkor ligger bakom vinstökningarna. Sådan är kapitalismen, och det vittnar om systemets ohållbarhet.

Ett avgörande problem som brev­bärare – men också andra arbetargrupper – står inför är hur vi ska kunna skapa kämpande organisationer som kan ta fajten. Den svenska fackföreningsrörelsen med LO i spetsen har återkommande visat sig oförmögen att ta angreppen på allvar. Klass-samarbetet, som under första hälften av 1900-talet grundlagts i Saltsjöbadsavtalet från 1938 och tidigare inskränkningar i arbetarnas strejkrätt, har skapat en kultur i de stora fackföreningarna där arbetarnas företrädare ständigt letar efter kompromisser istället för att mobilisera för kamp. Det har också lett till en försvagad arbetarrörelse då många arbetare efter upprepade svek tappat tilltron till möjligheten att organisera sig kollektivt. LO-byråkrater som lever under helt andra villkor än medlemmarna på golvet råds att ta till konfliktvapnet, och när de väl gör det (vilket sällan sker) är metoderna oftast halvhjärtade. Sammantaget har denna kultur bidragit till att de flesta arbetare saknar traditioner av kamp.

Samtidigt gör sig behovet av att organisera just kamp påträngande. Arbetare som inte passivt vill stå med mössan i handen och näven knuten i fickan inför kommande slag gör bäst i att inleda en diskussion om hur vi ska vända den här utvecklingen. Det gäller både på arbetsplatserna, i fackföreningarna och för arbetarrörelsen i stort. I förlängningen är vi i Arbetarmakt övertygade om behovet av att de mest medvetna arbetarna måste samla sig och ta ett initiativ till en bred diskussion och debatt i arbetarrörelsen om behovet av en kämpande

organiserad opposition till det nuvarande klass-samarbetet. I förlängningen behöver vi ett nytt antikapitalistiskt parti. Den uppgiften framstår som så mycket mer påträngande mot bakgrund av den senaste utvecklingen för socialdemokratin och dess svans, Vänsterpartiet. Ett parti som säger sig företräda arbetarklassens intressen måste bedriva sin kamp huvudsakligen med bas på arbetsplatserna. Det måste givetvis också knyta an till kampen mot rasismen, mot förtrycket av kvinnor och ungdomar och mot de återkommande krig och miljökatastrofer som dagens imperialistiska världsordning skapar. Vi har i dagsläget inget sådant parti, vilket är ett strategiskt problem som måste konfronteras om arbetarklassen ska kunna återfå sin styrka och utmana kapitalet.

Det är en stor uppgift, men den är inte olöslig. Med utgångspunkt i de erfarenheter vi kan skaffa i den kamp vi står inför idag kan en medvetenhet skapas om behovet av detta som utgår från ytterst konkreta behov. Arbetarmakt kämpar för att bidra till en sådan medvetenhet, och för att omsätta denna i handling. Nuvarande temanummer har skrivits i denna anda, och de förslag som vi för fram ska förstås som ett uttryck för ett sådant perspektiv.

Arbetarmakt TEMANUMMER

Publicerad av Arbetarmakt, svensk sektion av

Förbundet för Femte Internationalen

Plusgiro: 474 02 54 - 0

www.arbetarmakt.com

Brevservice 2010: Posten genomför omfattande angrepp på brevbärarna

Brevbärare på Posten har under flera år fått se sin arbetssituation försämrans som en konsekvens av att aktiebolaget försöker att pressa varena krona ur arbetskraften. Med "Brevservice 2010", ett radikalt omorganisations-projekt, har ytterligare ett steg mot omfattande försämringar av arbetsvillkoren tagits. Brevbärare står inför omfattande slag mot sin ställning, skriver Viktor, brevbärare på Posten i söderort.

Posten motiverar omorganiseringsprojektet "Brevservice 2010" med hänvisning till ny teknologi som radikalt ska förändra arbetsorganisationen. Fantastiska sorteringsmaskiner som ersätter det manuella sorteringsarbetet inne på kontoren och moderna brevlådesamlingar vid entrén i bostadshusen (istället för en brevlåda per dörr) är exempel på tekniska förändringar som Posten lyfter fram. Deras vision om framtidens brevbärare ser ut ungefär så här: denne ska ha körkort, börja arbetsdagen med att åka direkt till en terminal för att hämta ut maskinellt färdigsorterad post för utdelning, göra nödvändigt för- och efterarbete i en barack (så att Posten kan spara pengar på lokaler), utföra fysiskt krävande arbete under en merparten av arbetsdagen, med liten kontakt med andra brevbärare som möjligt.

Verkligheten: Omfattande angrepp på arbetsförhållanden!

Att utbyggnaden av fastighetsboxar inte alls skett i det tempo som man ursprungligen tänkt, eller att brevsorteringsmaskinerna fortfarande bara klarar av att hantera en mindre del av alla brev, har inte hindrat Postens generaler från att börja genomdriva "anpassningen till framtidens villkor". Konsekvenserna? Nya arbetstider med senare arbetsdagar, större utdelningsdistrikt, personalneddragningar och en växande börda för brevbärarna. Detta har (inte särskilt förvånande) medfört ökande sjukskrivningstal, ökad stress

Arbeta hårdare!

och överhuvudtaget bidragit till försämrad kvalitet för kunderna.

Nya påbud, som kräver att nya tillsvidareanställda måste inneha körkort, trots att stora delar av arbetet i dagsläget inte kräver det i praktiken, används ofta som en ursäkt för en utveckling mot fler otrygga anställningar (vikarier, tim-anställda, anlitaandet av bemanningsföretag, utnyttjandet av praktikanter osv). Till ökandet av otrygga anställningsformer bidrar också de allt mer slimmade arbetsorganisationerna, som är extremt känsliga för störningar.

Privatiserad postmarknad bakom försämringarna

En gång i tiden var brevbäraryrket eftertraktat, med korta arbetsdagar och många tillägg för brevbärarna. Men sedan Posten omvandlades till ett aktiebolag samtidigt som postmarknaden avreglerades (vilket inneburit ökande konkurrens från andra företag om vinsterna) har situationen utvecklats i en tydlig riktning. Sedan det gamla Postverket omvandlades till ett aktiebolag med ständigt ökande vinster som främsta mål har brevbärarnas arbetsvilkor och lönepåslag stadigt försämrats. Det

hänger ihop: Miljardvinsterna är i högsta grad ett resultat av att Postens chefer ökat brevbärarnas arbetsbörda.

Strategin med omorganisationer

Det här har inte minst blivit uppenbart på senare år. 2000-talet har för brevbärarna inneburit konstanta angrepp på löner och anställningsvillkor. Personalstyrkan har bantats för att tillgodose aktieägarnas krav på "kostnadseffektivisering". I sin krigföring mot brevbärarnas anställningsvillkor har Posten satt i system att flytta runt lägre chefer på olika kontor i högt tempo. Nya chefer som drillats hårt i Postens effektiviseringsutbildningar med få personliga band eller sympatier för de anställdas situation har kommit och gått. Efter ytterligare en eller två omorganisationer har de flyttats till nästa kontor, samtidigt som brevbärarna gått allt tyngre på knäna. Så kommer en ny chef, och nästa omorganisation!

2010: Försämrad service och radikaliserad offensiv

Angrepp på brevbärarna har gått hand i hand med nedlagda postkontor, vilket på många landsorter försämrat paketservicen påtagligt. Även kassa-servicen

ORGANISERA!

har bantats ned. När vinsterna för Posten minskade under krisen för den kapitalistiska världsekonomin ökade med automatik besparingskraven. 2010 innebar en fortsättning på den inslagna vägen, men också en radikaliserings av offensiven från cheferna mot brevbärarna.

Ett nytt avtal pressades fram i löneförhandlingar med SEKO (brevbärarnas huvudsakliga fackförening) som innebär att en höjd minimilön på 19 500 kr i månaden samtidigt blir den lön som cheferna kan sätta som tak. Sedan återstår bara individuell förhandling om lokala pottar, ingen lönetrappa. Även om avtalet på kort sikt är en förbättring för de sämst avlönade brevbärarna så innebär avtalet ett slag mot hela kollektivets fortsatta löneutveckling. Fortsatta neddragningar under året och en större arbetsbörda för brevbärarna gjorde sedan sitt för att pressa upp vinsten till 1.375 miljarder kr – av vilken bolagsstyrelsen valde att frikostigt dela ut större delen, 1 miljard kr, till sig själva och till aktieägarna.

Framöver: Fortsatta angrepp att vänta. Det finns ingen anledning att tro att de nuvarande angreppen kommer att minskas framöver. Tvärtom är det uppenbart att Postens ledning har fått stärkt självförtroende som en konsekvens av att de så framgångsrikt kunnat beskära brevbärarnas del av kakan. Att SEKO dessutom accepterat Brev

2010 och backat i förhandlingarna har gett dem ökat självförtroende. Det går inte lång tid mellan massutskicken av personliga brev från högste VD:n till de anställda där företagsledningen stolt berättar om vinstökningarna, samtidigt som man är helt öppna med att fortsätta "effektiviseringar" är nödvändiga för att bistå en fortsatt "positiv utveckling".

Det finns en logik i det som sker: När Posten lyckas pressa tillbaka löner och arbetsvillkor får det följer för hela arbetsorganisationen. För att tala klarspråk: Posten tjänar sina vinster på att driva produktionen i riktning mot att yrket ska bli ett "slit och släng-jobb", med hög omsättning på lågavlönad, osäkert anställd och hårt driven personal. Aktiebolaget har inte för avsikt att backa processen. Varje eftergift till brevbärarna innebär en förlust.

Varför sker detta?

Givetvis är Postens angrepp till brevbärarna inte i första hand bara ett resultat på ondskefulla personer i toppen av företaget som vill vrida historiens hjul bakåt. Dessa kapitalister spelar så klart en drivande roll, men skalan på deras angrepp motiveras först och främst av kraven från marknaden, med ett hårt konkurrenstryck från andra kapitalistiska bolag inom logistik- och leveransbranschen. På den svenska logistikmarknaden opere-

rar exempelvis även företag som DHL, UPS, Schenker, Fedex, Bussgods och norska Postens Bring (f.d. Citymail). Brings brevbärare jobbar för lägre löner än Postens, och snor gladeligen åt sig konkurrensfördelar på detta sätt.

Posten, precis som i fallet med många andra privatiserade samhällsverksamheter, lider också av förhållandevis små vinstnivåer. Hur absurt det än kan låta så innebär 1.375 miljarders vinst utifrån en omsättning på över 40 miljarder kronor att Postens vinstmarginaler är små. Vid sidan om vissa investeringar i ny maskinell teknik så sker de huvudsakliga vinstökningarna dessutom genom att mer arbete läggs på brevbärarna. Det är helt enkelt svårt att göra ständigt växande vinster på annat sätt inom branchen.

Gör motstånd!

Det bäddar sammantaget för fortsatta angrepp på brevbärarna. Vi kan antingen passivt knyta näven i fickan och ständigt mer förbittrade se på när Posten fortsätter att degradera vårt yrke. Eller så är det dags att vi ser sanningen i vitögat och börjar organisera kamp för att bygga upp en rörelse bland brevbärarna för att utmana cheferna på Posten – arm i arm, en för alla, alla för en. Det är den sistnämnda linjen som vi brevbärare som är organiserade i Arbetsmarknad står för, och som vi kommer att försöka övertyga andra brevbärare om.

Väck engagemanget på arbetsplatsen!

Att organisera en rörelse av brevbärare måste gå hand i hand med att väcka engagemanget på arbetsplatsen. Ett stort problem idag är att brevbärare på många arbetsplatser inte uppträder som ett kollektiv. För att kunna göra det behöver brevbärare sätta sig ned och snacka ihop sig om de problem man har. Föreslå detta för de närmaste arbetskamraterna och se vad responsen blir. Eftersom situationen kan variera med förutsättningarna på olika arbetsplatser kan detta vissa sig enklare på vissa arbetsplatser, svårare på andra. Där många ännu inte inser behovet av

att gå samman kan den enskilde ändå börja så ett frö genom att framföra idén, och genom att själv hålla kontakt med brevbärare på andra kontor. Behovet av att stå upp för varandra kommer att göra sig påminnt framöver, och i ett annat läge kan förutsättningarna för ett initiativ vara bättre. Då är det bra att vara förberedd!

Dags att ställa krav!

När vi brevbärare tillsammans väl börjat prata öppet om vår situation och de problem vi står inför är det viktigt att konfrontera dessa. För stora distrikt och för mycket stress? Behövs fler anställda?

Utnyttjar cheferna extrapersonal för att täta till hålen när det som egentligen behövs är nya trygga heltidsanställningar? Snacka ihop er om vad ni tycker och formulera ned era lösningar som krav, och viktigast av allt, utgå utifrån era behov! Dessa krav kan ni sedan föra fram till era chefer, driva fackligt, sprida som inspiration till andra kontor och pusha för genom att på olika sätt trycka på underifrån med olika metoder.

Skapa sammanhållning och kontinuitet

När man väl samlats sig för att snacka ihop sig är det viktigt att fortsätta hålla

Arbetare i Sverige har mycket att lära sig av våra franska kamrater!

ihop. Har ni bestämt er för att göra något kollektivt är det viktigt att träffas igen för att utvärdera och utveckla idéer och metoder. Ett kollektiv som inte utvecklas kommer att gå tillbaka.

- Organisera motstånd

Räkna inte med att cheferna kommer att gå era krav till mötes utan kamp. Det finns mycket vi kan göra för att sätta press på chefer och för att förbättra vår arbetssituation. Här är ett exempel på en laglig stridsåtgärd som man kan ta till: Om cheferna exempelvis förlitar sig på att övertid ska lösa problemet med för hög arbetsbelastning – snacka ihop er om att frivilligt vägra jobba över kollektivt! Ta tillbaka posten som ni inte hinner dela ut och dokumentera den bristande kvaliteten. Vidarebefordra uppgifterna till facket och tryck på för att de ska kräva en förhandling om era krav, det kommer att ge mer belägg för berättigade krav om behovet av mer personal. Det här är helt lagligt. Chefen lär inte kunna åka runt till alla med skriftliga order, och det skulle skapa problem för Posten att gå på gång på gång beordra brevbärarna att åka ut igen, när de redan kommit in på kontoret. Dessutom är inte planerad beordrad övertid tillåten.

Att arbeta rätt enligt regelboken kan också vara ett sätt att visa på det berättigade i krav på fler anställda. Men det gäller att göra det kollektivt och utan att stressa, och det gäller att utvärdera och förbättra aktionen, det kan behövas lite träning för stolta brevbärare som vill göra sitt jobb. Att inte springa i trappor och att dela ut posten noggrant samt att se till att kvaliteten och ordningen på kontorens distrikt hålls efter kan också

vara ett sätt att i praktiken visa på att den nuvarande arbetsbelastningen inte fungerar. På vissa kontor skulle bara en sådan sak som att alla brevbärare såg till att göra eftersändningarna dagligen ge resultat.

Oavsett vad ni gör, informera andra kontor om att ni agerar, och berätta om era villkor. Skriv insändare och skapa tryck utifrån. Det kan skapa en bra grund för solidaritet från andra, vilket blir ännu viktigare om ni kommer till slutsatsen att ni måste trappa upp.

- Se till att försöka få med er alla!

Det är viktigt att alla aktioner man beslutar om har stöd hos majoriteten, och att det finns en vilja att omsätta besluten i praktiken. En kedja är aldrig starkare än den svagaste länken brukar det heta. Naturligtvis kommer vissa tycka att det är svårare att i praktiken genomföra konfliktåtgärder. Det är viktigt att snacka med varandra och inskräpa betydelsen av att vi håller ihop. En för alla – alla för en. Det är inte minst viktigt för att få med de som är osäkert anställda och de som av olika skäl befinner sig i en mer utsatt situation.

- Olovliga stridsåtgärder

Vi måste tala klarspråk: Förre eller senare kan vi finna oss tvingade att agera mer kraftfullt och använda tyngre vapen ur vår arsenal. Brevbärare som vill stå upp mot Postens kommer att upptäcka att helt berättigade krav hamnar i konflikt med vad cheferna och Posten vill. Det kan också komma till en situation där cheferna hänvisar till sparkrav från Posten centralt som svar på våra krav.

Ett problem för oss brevbärare är att Posten enligt arbetsmarknadens regler faktiskt har rätt att skära ner på personalen vid behov – ett behov de själva avgör. Trots att vi drabbas hårt har vi inte rätt att försvara oss under gällande kollektivavtal. De nuvarande inskränkningarna i konfliktträtten, som LO-ledarna en gång gick med på i utbyte mot löften om löneökningar och andra förbättringar för arbetarna, utgör ett hinder. Men det är inte oöverstigligt!

Finner vi att Posten skiter i våra krav, och att facket inte förmår att göra något åt våra problem, så kan vi komma till slutsatsen att vi måste skapa större tryck – genom att trappa upp. Förutsättningarna, nu som förut, är att kollektivet står bakom aktionen och agerar beslutsamt. Övertidsblockader eller t.o.m. strejker, i synnerhet åtgärder som strider mot kollektivavtalet, måste vara väl förankrade. Men ibland återstår inget val, och även en vild strejk kan vara mycket effektiv och ge resultat. Genom att skapa stöd utifrån, genom att gå ut i offentligheten och avslöja Posten, och genom att vara organiserade och beslutssamma kan vi hoppas på mycket stöd.

Att ta till strejkvapnet innebär att ta till det viktigaste medel som arbetare har att sätta emot arbetsköparna. Genom att stoppa arbetet stoppas också Postens möjlighet att göra vinst på vårt slit. Det är en kraftfull åtgärd, men också ett vapen som måste användas på ett klokt sätt. En dåligt förberedd stridsåtgärd riskerar att slå tillbaka.

STRATEGI

Organisera en demokratisk gräsrotsrörelse för brevbärarna!

Brittiska brevbärare strejkade 2007 och 2009!

En sak står klar: Om brevbärare ska kunna vända utvecklingen och försvara sig mot Postens angrepp så krävs ett motstånd som går utöver den enskilda arbetsplatsen, det enskilda utdelningskontoret eller terminalen. Brevbärare måste gå samman och agera tillsammans. Vi måste till att börja med få igång engagemanget på våra arbetsplatser, men det måste gå hand i hand med att skapa förbindelser mellan kontoren.

Det är precis därför vi behöver en rörelse bland brevbärarna som kan organisera kampen, och demokratiskt debatera och besluta om den taktik och den strategi som kan föra kampen till seger. Det bör vara en rörelse som är öppen för alla brevbärare som vill kämpa, oavsett facklig tillhörighet. Vi behöver skapa beslutande strukturer som är kontorsöverskridande, där brevbärare över kontorsgränserna, valda och direkt ansvariga inför sina egna, kan träffas regelbundet och ta initiativ till kampanjer och aktioner. Vi behöver ta initiativ till stormöten när vi ska genomföra större aktioner för att involvera så många som möjligt i besluten och organiseringen. Kort sagt: Vi behöver sammankalla en konferens för att bilda en demokratisk gräsrotsrörelse bland brevbärarna!

Hur bör brevbärare förhålla sig till facket?

Vi bör i så hög grad som möjligt försöka involvera facket och försöka få facket att stödja alla aktioner vi beslutar oss

för, på den enskilda arbetsplatsen lika väl som regionalt (eller nationellt). Det betyder i första hand en inriktning mot SEKO, som är det största och mest förankrade facket bland brevbärarna (men där andra fackförbund organiserar de anställda, bör vi så klart även pressa på för att dessa förbund ska organisera kamp). Vi bör uppmana facket att driva våra krav, och vi bör använda oss av fackets kanaler för att nå ut till fler brevbärare.

Dock får vi inte duka från det faktum att SEKO under lång tid bedrivit en linje som i stort sätt varit präglad av den traditionella samförståndsandan. Denna samförståndsanda, som hela tiden syftat till att finna möjliga kompromisser med arbetsköparna, har resulterat i vissa framgångar på olika avtalsområden, men i stort har den bidragit till att facket har misslyckats att på allvar konfrontera Postens systematiska angrepp på arbetsförhållandena. Ytterligare ett bottenapp var det nya avtalet för brevbärarna som fattades under hösten 2010, som innebar att lönetrappan avskaffades. Dessutom har SEKO Posts ledning lydigt accepterat Postens krav på omorganisationen "Brev 2010", vilket fullständigt riskerar att slå undan benen för brevbärarna. När brevbärare år efter år fått se distrikten växa samtidigt som lönerna halkar efter så har många blivit oerhört besvikna över att facket inte agerar. Det har lett till tapp i medlemsantal. Facket betraktas, inte sällan med rätta, som en byråkra-

tisk koloss som främst går fackpamparnas ärenden.

Den värsta följden av SEKO:s kompromisspolitik har dock varit att det lett till en passivisering på golvet. Det finns alldeles för lite av kollektivt engagemang på kontoren i nuläget, och det är framförallt ett resultat av att SEKO inte mobiliserat medlemmarna till kamp.

Med facket om det går, utan om det behövs!

Inte minst p.g.a. den här situationen behöver vi en självständigt och demokratiskt organiserad gräsrotsrörelse bland brevbärarna. Vi måste kunna förhålla oss kritiskt till de fackliga ledarna, och inte räkna blint med att de ska stödja oss den dag vi väljer att ta fajten. En gräsrotsrörelse med egna strukturer kan också kämpa för att i val till olika poster i SEKO föra fram kandidater som brevbärarna har förtroende för, till att börja med på sektions-nivå. Genom att ställa upp kandidater till SEKO som står för en kampinriktad plattform kan vi förändra facket inifrån i riktning mot en mer kämpande, mindre byråkratisk organisation.

Samtidigt måste brevbärare lära sig att handla tillsammans för att försvara våra intressen, även utan de fackliga ledarnas stöd. I vissa lägen kan vi till och med komma att hamna i en situation där vi måste kämpa mot facket. Det är lika bra att tala klarspråk om detta nu, och ta tjuren vid hornen.

Handlingsprogram för brevbärarna

Posten har i årtal angripit sina anställdas intressen genom återkommande neddragningar. Som skäl för detta har angivits minskade postvolymerna, hårdnande konkurrens och ekonomisk nödvändighet.

Itålligheten i argumentet om de minskade volymerna är uppenbar: neddragningarna har legat långt före och vi har sett en ständigt ökad arbetsbörda – med fortsatt låga löner.

Argumentet om den ekonomiska nödvändigheten är lika genomskinligt: Posten gav 1,4 miljarder kr till aktieägarna (svenska och danska staten) förra året, och koncernchefen drog in omkring 10 miljoner i lön. Uppenbarligen saknas inte pengar, men ändå ska vi jobba allt hårdare, för att skapa ännu högre vinster, och ännu högre chefslöner.

Det senaste är projektet som just nu heter Brev 2010, där allt mer av postsorteringen ska ske med maskiner. Förutom att det kommer att bli mera slit-samt med längre turer – speciellt dagar med tung reklam – så kommer detta att innebära mindre kontakt med jobbar-kompisarna, och således en radikalt försämrad arbetsmiljö. Hela brevbärarkollektivet håller på att slås sönder. Det är verkligt hög tid att vi sätter ner foten!

Vad ska vi kräva?

- Ett första steg vore att kräva: inga fler försämringar! Många kontor går på knäna, många brevbärare känner sig allt mer utslitna. Vi kan inte acceptera några fler minskningar av personalstyrkan!

- Teknologisk utveckling, såsom mekanisk brevsortering som underlättar inne-arbetet för brevbärarna, borde utnyttjas för att förbättra våra arbetsvillkor och minska arbetsbördan! Istället använder Posten ny teknologi för att legitimerar en organisering av arbetet som gör brevbärarens arbete mer ensidigt, slitsamt och asocialt.

- Vårt högsta mål kan dock inte vara att ligga kvar på den här slitsamma nivån. På många kontor går personalen på knäna. Vi behöver en utökad personalstryka! Om vi ska kunna klara vårt jobb utan att bli utslitna måste vår arbetsbörda minska! Pengar finns, förra året fanns exempelvis 1,4 miljarder på ett bräde.

- Kräv fasta anställningar till alla som jobbar! När mer måste göras – anställ fler! Ett sätt att underminera arbetarkollektivets styrka har länge varit att ha tillfälligt anställda, vikariat och bemanningsföretag. På en del kontor utnyttjas personal från bemanningsföretag systematiskt. Dessa saknar i

praktiken fackliga rättigheter och anställningstrygghet.

- Inga vinstutbetalningar innan vi får en rimlig arbetsbörda! Om Postens vinster inte skulle räcka till får vi kräva att staten betraktar vårt arbete som en grundläggande samhällsservice som måste kunna kosta lite. Återinför beskattning på exempelvis förmögenheter och jättevinsterna så finns det pengar och blir över.

- Återförstatliga Posten och återreglera Postmarknaden! Om Postens ledning fortsätter att oroa sig över den hårda konkurrensen måste detta vara vårt svar. Dagens situation med en mångfald av mer eller mindre seriösa aktörer på marknaden gynnar inga andra än de som äger dessa konkurrerande företag – och allra minst gynnar det brevbärarna.

- Det handlar om att vi ska kunna gå till arbetet och göra ett bra jobb under villkor där vi inte måste stressa. Variationen i våra sysslor måste utformas utifrån insikten att vi brevbärare alla är olika, så att den som vill jobba kvar i yrket ska kunna göra det utan att slita ut kroppen i förtid. Det är vi brevbärare som bäst kan organisera produktionen på ett sätt som både garanterar en god arbetsmiljö och en god kvalitet – och därför borde vi själva organisera arbetet, inte chefer som planerar arbetet utifrån Postens besparingskrav.

Info om Arbetarmakt

Arbetarmakt är en revolutionär socialistisk organisation. Vi organiserar arbetare, ungdomar och överhuvudtaget dem som vill kämpa tillsammans för att lägga grunden för en kämpande arbetarrörelse. I strider där arbetare organiserar sig kollektivt för att försvara sig mot kapitalisternas angrepp måste vi ofta kämpa på två fronter samtidigt. Dels mot cheferna och företagen, men också mot arbetarrörelsens nuvarande ledare, som alltför ofta begränsar vår kamp. I den kampen står vi för att beväpna arbetare med ett program och en strategi som kan utvidga kampen och samtidigt bygga upp ett stridbart ledarskap som kan föra den till seger.

I förlängningen är vi övertygade om att arbetare behöver ett nytt revolutionärt parti som kan sammanföra kampen för våra omedelbara intressen här och nu med kampen mot det kapitalistiska system som hela tiden återskapar löneslaveriet, arbetslösheten, kriserna, miljökatastrofer och kriget. Bara genom att störta kapitalismen kan arbetarklassen slutgiltigt avskaffa roten till det förtryck som tvingar oss att kämpa. Men också här och nu har alla arbetare som vill stå upp för sina kollektiva intressen ett behov av politisk organisation, för att utvärdera sina erfarenheter och utveckla sin kamp.

Vi ingår i en internationell organisation - Förbundet för Femte Internationalen, som organiserar arbetare och ungdomar i hela världen. Vi kämpar för att upprätta ett socialistiskt samhällssystem där makten över produktionen innehas av arbetarna, och där vi tillsammans demokratiskt beslutar om vad, hur mycket och under vilka förhållanden vi ska arbeta. Bara på det sättet tror vi att orättvisorna och ojämlikheten som kapitalismen skapar kan förpassas till historiens skräphög för gott.

Vill du veta mer, eller gå med? Organisera dig långsiktigt? Kolla vår hemsida, ansök om medlemskap!

B-laget på arbetsmarknaden: Hur organisera arbetare i bemanningsbranschen?

Manpower®

På senare år har utvecklingen av otrygga anställningsformer lett till skapandet av ett B-lag på arbetsmarknaden. Arbetsköparna utnyttjar detta till sin fördel. Nya arbetsorganisationer som pressar arbetare att jobba hårdare skapar lätt störningar i produktionen. Med högre arbetslöshet tvingas många arbetare (i synnerhet ungdomar och invandrare som står svagare på arbetsmarknaden på grund av den diskriminering de möter) att acceptera sämre anställningsformer. Bemanningföretagen tar för sig, och tjänar en hacka när andra företag behöver extra personal för att täcka upp för bristerna. Sammantaget leder det till en urholning av arbetsvillkoren och att anställningstryggheten försvagas. Hur är det att jobba för bemanningföretag, och hur ska arbetarrörelsen kunna stå upp mot den här utvecklingen. Arbetarmakt intervjuade Markus, 25, tidigare anställd på bemanningföretag, som berättar om sin erfarenhet och ger sina synpunkter.

Arbetarmakt (AM): Berätta lite om din anställning?

Markus: Jag jobbade på en kemisk industri och var anställd på timmar. Mycket av arbetet var på hög höjd utomhus, på kolonner och tankar tiotals meter höga. Vi var ett gäng bemanninganställda som sysslade med sä-

kerhetsmärkning och ströppgifter. Det var ganska fritt och skönt på det sättet, och ganska kul ibland, tack vare arbetskompisarna. Men det var också stressigt och farligt.

AM: På vilket sätt var det farligt?

Markus: Vi klättrade runt på hög höjd. Vi fick ingen säkerhetsutrustning av bemanningföretaget. Sånt skulle kundföretaget styra med. Men på fabriken hade dom bara en säkerhetssele att låna ut. Vi lånade den ibland och listade själva ut hur man fäste den. Men eftersom vi hade tidspress som alla andra och inte kunde vänta på selen hela tiden så klättrade man ofta ändå. Man blev förstås mindre försiktig på grund av tidspressen. Sedan var det förstås farligt eftersom det var en kemisk industri. Det fanns inhyrda från andra bemanningföretag, och med en massa olika grupper blir det svårare att upprätthålla säkerhetsrutinerna. Det fanns till exempel områden med explosionsvarning, där man inte fick använda elektrisk utrustning. Det höll på att hända en olycka en gång på grund av att några inhyrda inte kunde rutinerna.

AM: Hur var förhållandet mellan er inhyrda och den fasta personalen?

Markus: Det fanns helt klart en klyfta. Det finns det väl alltid mellan rutinerad

och ny personal. Men det blir annorlunda när man är anställd av olika företag. Vi åt lunch på separata ställen och allt sånt. Man visste att alla fasta tekniker och operatörer hade tryggare anställningar, bättre villkor och högre lön.

A: Vad hade man kunnat göra åt klyftan mellan er och dom fast anställda?

Markus: Facket skulle ju till exempel kunnat uppmärksamma problemet lokalt och anordnat möten mellan fast och inhyrd personal. Jag var medlem i IF Metall och dom gjorde inget sånt. Vi borde ha haft samma fikarum som de fast anställda, haft lite mer samvaro. Där tycker jag facket och även de fast anställda har ett ansvar. Det är svårt att komma som ny och inhyrd och ta plats och börja tycka saker högt. I längden tror jag bemanningföretagen måste bort. Det är klart att det alltid måste finnas specialister som åker runt till olika fabriker och fixar grejer. Men så långt det är möjligt så borde alla arbetare på samma arbetsplats tillhöra samma team. Oavsett om det är städare eller tekniker. En massa bemanningföretag krånglar bara till det, splittrar och gör det svårare att bekämpa problem i arbetsmiljön.